

סינופסיס בשלושה פרקים

בקומת-הקרקע - מזכירה, אחות נרגזת, שאינה מוכנה בשום פנים ואופן לשוחח עם עיתונאים, ולוסי פז, אשתו של ד"ר פז, אווירה מתוחה. אולי מזל רע ואולי סודות שהגינו למתע הופכים את "סינופסיס" לחלום-בלהות של כל מי שחלמה אי-פעם על ניתוח פלאסטי, או שחששה מפני הפלה מלאכותית.

"סינופסיס" ביוונית הוא "לראות ביחד", ומשמעו תקציר, תסקיר. רגילים להשתמש בו בימינו כתמצית או תקציר של סרט או ספר.

בתסריט זה יש שלוש מערכות. אין כל קשר ביניהן - מלבד העובדה שכל אחת משלוש הדרמות התרחשה באותו מקום.

במרכז בתיים, בלב קיוסקים ובגן וחנויות בגדים, מעל לריחות שתן ואשפה עירונית מצחינה, נמצא בית-החולים "סינופסיס". תוצר בתיימי של ניתוחים פרטיים, רופאים פלאסטיים ורופאי-נשים שוכרים את חדר-הניתוח של בית-החולים, מבצעים הפלות וני-תוחים פלאסטיים לכל מי שרוצה.

יום ראשון בבוקר, בעם שישיו הוארך מעצרו של הד"ר מרדכי פז, מנהל בית-החולים, שהוא גם רופאי-נשים ומיילד, בחמישה ימים, קומתו העליונה של בית-החולים נטושה. חדריה-האישמו נעולים, ריצפת-לינולאום אפורה, קירות מסוידיים בלבן, עציצים תלויים, שקצות עליהם מורכנים.

פרק 1

רצח?

ממה מתה מרים טוקמה-שזו? עד להחלטתו של השופט צוריאל שי פי בחקירת מותה, היה חשש כי האשה מתה מרשלנות רפואית. אולם אחרי החקירה של מישטר-ישראל, התברר כי יתכן שמרים טוקמה-שזו נרצחה.

אין זה מתפקידו של השופט-החוקר לברר מי הרצח, או מה היו מניעיו. זהו תפקידה של מישטר-ישראל, שאליה העביר השופט את הכדור.

מרים, ילידת איראן, עלתה לישראל יחד עם ארבעת ילדיה ובעלה, אברהם מנוצ'ר, ב-1981. האשה והילדים נש-ארו בארץ, ואילו הבעל המשיך לנסוע ולחזור לאיראן, כדי לשמור על רכוש המישפחה. הבעל נשאר בישראל במע-מד של תייר עד היום.

מרים (41) היתה אחת חדר-ניתוח במיקצועה, ואחרי זמן קצר בארץ מצ-אה עבודה במיקצועה בבית-החולים סינופסיס בבתיים, קרוב מאוד לרידה שרכשה מישפחת טוקמה-שזו. מרים, אשה חביבה וידידותית, השתלבה היטב בעבודת בית-החולים. היא היתה אהובה על האחיות ועל הרופאים.

בנעוריה באיראן לקתה מרים בשר-שנה על אפה. מאז נותרה כמרכז האף צלקת גדולה ומכוערת, שהטרידה את האשה. במשך שנים חלמה לעשות ני-תוח פלאסטי באפה ולתקן את העיוות. מאז שעברה בבית-החולים סינופסיס, עזרה לרופאי בית-החולים בכי-צוע עשרות ניתוחים לתיקוני-אף, והי-רופאים והאחיות ידעו על חלומה.

ניתוח באף

לסני ראשיה-שנה של 1985 החי-ליטו הרופאים בבית-החולים להעי-ניק למרים מתנה: ניתוח פלאסטי חינם באפה. היא נותחה בהתנדבות על-ידי

הפרופסור דן מלך, ביום 8.9.85. האיש פוז בבית-החולים ניתן לה בחינם, על-ידי מנהל בית-החולים, הד"ר מרדכי פז. הניתוח באפה הצריך השתלת-עור, ולכן שכבה מרים אחרי הניתוח, כאשר זרועה קשורה לפניה. התנוחה היתה מכאיבה, ומאור לא-נוחה.

בית-החולים עמד להיסגר לקראת ראשיה-שנה, ומאחר שמצבה של מרים השתפר, הסכימו הרופאים שהיא תחזור לחג לביתה, והפרופסור מלך יבקרה שם בכל יום.

באופן מפתיע העדיפה מרים את הרי-שארותה בבית-החולים הריק על פני כילוי החג בחוג המישפחה. חברותיה, האחיות יהודית עוזן וגאולה, התנדבו לשמור עליה בלילות, ובנותיה ובעלה הבטיחו לשמור עליה בימים. לרופאים הסבירו האחיות כי מרים חוששת לחזור הביתה לחג מכיוון שתאלץ לעבור, להכין אוכל ולנקות את הבית, פעולות שהרופאים אסרו עליה. אבל בינן לבין עצמן ריגנו האחיות כי בעלה של מרים הוא איש קשה-הלב הנהוג בה בעריצות, וכי הוא נתן עינו באחרת.

בית-החולים נסגר לכל מטרה אחרת, ומרים היתה המאושפות היחידה בו כסוף-השבוע ובהג ראשיה-שנה. מכיוון שהחום שלה עלה בימים שאחרי הני-תוח, רשמו לה הרופאים אנטיביוטיקה, וכן כדורים ווריקות נגד כאבים. מרים הודיעה לכולם כי היא אלרגית לא-קאמול ולאופטאלגין, ועל כן קיבלה תרופות משככות-כאב שלא הכילו את המרכיבים הללו. כל תרופה נרשמה כיומן על-ידי האחיות.

בלילה של 15 בספטמבר החליפה האחיות יהודית עוזן את שתי בנותיה של מרים, נערות בגיל העשרה, ששמ-רו עליה במשך היום. הן סיפרו כי אימון לא אכלה אבל שתתה והטילה שתן, וכי הן שכחו לתת לה את התרופות. האחיות יהודית נתנה למרים את התרופות, רח-צה את פניה במים ובאלכוהול, כדי לצנן אותה מעט, והתקינה את הכרים למראשותיה.

בבית-החולים היה חם מאוד, והא-חות יהודית ישבה בחדר סמוך וקראה ספר.

שלט בית-החולים בכניסה לבניין-המישרדים כמו תמצית של תסריט בשלוש מערכות

כיכה ממושכת אחרי הניתוח בהרדמה מלאה.

מאחר שהיה חשש כי מותה של מרי-ים נגרם על-ידי רשלנות מיקצועית של עובדי בית-החולים סינופסיס, ני-ערכה חקירה שלאחר המוות. הד"ר דניאל פיליפס עלתה על רוכן-העדים וחזרה על עיקרי רוח הניתוח שערכה, ואז קרתה ההפתעה.

עורר-הדין אלי זוהר, שייצג את ה-פרופסור מלך קם על רגליו וסיפר ל-

לה כדורים, כפי שאחות נתנה לה לפי מירשם רופא. מאחר שאיש לא שאל אותו על תרופות ולא הזכיר את האי-לרגיה של מרים לתרופות, היה זה די מוזר שהבעל האבל טרח להזכיר עובי-דות אלה, כאשר נאמר לו שאשתו מתה מהתקף-לב.

נתיחה שלאחר המוות, שעשתה ה-ד"ר דניאל פיליפס מהמכון הפאנתר-לוגי, גילתה כי האשה מתה משינויים חולניים כריאות. סיבת המוות נקבעה על-ידיה כרלקת-ריאות, שנגרמה מש-

בשעה 4 לפנות בוקר הרגישו הא-חות בשקט מוזר. היא התקרבה למרים, וגילתה כי היא אינה נושמת. הרופאים, שהזועקו למקום, קבעו את מותה. לבעלה נמסר כי מרים מתה מהתקף-

הפתעה בבית-המישפט

עוד באותו יום נחקר הבעל על-ידי המישטרה. הוא סיפר פרטים על המישפחה, וטרח להרגיש, בעדותו הקצרה, המשתרעת על עמוד אחד: "אשתי גם טענה כי אמרה לרופאים שהיא אלרגית לכדורים, והרופא אמר לי כי ביומיים הראשונים אחרי הניתוח הוא נתן כדורים שאת שמם אני לא ידעתי, אבל בתי יודעת. לרבריו הפסיק את נתינת הכדורים. אך לדיברי בתי, מרצדס, האם טענה כי גם אתמול קיב-

קורבן טוקמה-שזו עם בעלה ובנם מי נתן לה את התרופה האסורה?